

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **E., O. Z.**, so sídlom T., IČO: X., zastúpeného **JUDr. V. Š.**, *advokátom so sídlom N.*, proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Drieňová č. 22, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-230-2009/00186/TMC z 26. januára 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/26/2009-17 z 10. decembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/26/2009-17 z 10. decembra 2010 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250d ods. 1 O. súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil konanie o žalobe žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-230-2009/00186/TMC z 26. januára 2009, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) v znení neskorších predpisov zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu v Bratislave, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OVVS-PR-1095/08-JGA V-21 zo dňa 31. júla 2008, ktorým tento podľa § 76 ods. 1 písm. b/ zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „priestupkový zákon“) zastavil, nakoľko skutok, o ktorom sa koná a ktorého sa na úseku práva na prístup k informáciám podľa § 21a ods. 1 písm. b/ zákona č. 211/2000 Z. z.

o slobodnom prístupe k informáciám v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) mali dopustiť Ing. J. M., vedúci služobného úradu Ministerstva financií Slovenskej republiky a JUDr. D. R., zamestnankyňa Ministerstva financií Slovenskej republiky, nie je priestupkom.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v zmysle ustanovenia § 247 ods. 1 OSP tým, že základným predpokladom na uplatnenie súdneho prieskumu voči rozhodnutiu správneho orgánu je tvrdenie žalobcu o tom, že bol ako účastník správneho konania rozhodnutím alebo postupom správneho orgánu ukrátený na svojich právach. V predmetnom konaní pred správnymi orgánmi žalobca nebol účastníkom správneho konania, ale vystupoval ako oznamovateľ spáchania priestupku konkrétnymi, ním označenými osobami. Žalobca potom nemohol byť rozhodnutím správnych orgánov nijako ukrátený na svojich právach, nebola mu týmito rozhodnutiami uložená žiadna sankcia, povinnosť, oprávnenie. Taktiež neboli dotknuté žiadne jeho právom chránené záujmy, nebol poškodeným.

Na základe uvedeného žalobca nie je oprávnenou osobou na podanie predmetnej žaloby, a preto konanie zastavil. Záverom krajský súd poukázal i na to, že žalobcovi bola ním žiadaná informácia ministerstva financií poskytnutá zaslaním kópie požadovaného rozhodnutia to už dňa 10.04.2008.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal, keďže konanie bolo zastavené.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a citujúc ustanovenia § 68 ods. 1 priestupkového zákona, § 72 písm. d/ správneho poriadku, § 21a ods. 3 zákona o slobode informácií a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2010, sp. zn. 2SŽo/398/2009, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 04. decembra 2003 vo veci M. C. v. Bulharsko, no. 39272/98, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. PL. ÚS 12/97 a § 250 ods. 2 OSP namietal, že konaním páchatel'a priestupku sa cítil poškodený na svojom práve na informácie garantovanom Ústavou Slovenskej republiky a zákonom o slobode informácií, a preto využil svoje právo na inú právnu ochranu garantované priestupkovým zákonom a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podal Obvodného úradu v Bratislave, odboru všeobecnej vnútornej správy (ďalej aj „ObÚ“) návrh na prejednanie priestupku, spáchaním ktorého utrpel ujmu na svojom práve na informácie.

Na základe návrhu žalobcu bolo voči páchatel'ovi začaté priestupkové konanie, ktorého bol žalobca riadnym účastníkom (§ 72 písm. d/ priestupkového zákona). Predmetom konania neboli iba práva páchatel'a, ale aj právo žalobcu na poskytnutie právnej ochrany porušenia jeho práva na informácie. Bol teda plnohodnotným účastníkom konania, a to nielen vzhľadom na jeho zákonom definované procesné postavenie, ale aj vzhľadom na predmet konania, ktorým bolo poskytnutie ochrany jeho právu na informácie. Zastavenie priestupkového konania tak bolo spôsobilé porušiť právo žalobcu na inú právnu ochranu. Pokiaľ teda bolo priestupkové konanie rozhodnutím ObÚ zastavené, došlo k zásahu do práva na inú právnu ochranu žalobcu, garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie ObÚ o zastavení konania, sa priamo dotýka práva žalobcu na inú právnu ochranu a žalobca je teda v zmysle ustanovenia § 250 ods. 2 OSP aktívne legitimovaný na podanie žaloby.

Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby uznesenie zo dňa 10.12.2010, č. k. 4S/26/2009-17 bolo zrušené.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že ako vyplýva z obsahu napadnutého uznesenia súdu, základným predpokladom na uplatnenie súdneho prieskumu voči rozhodnutiu správneho orgánu je tvrdenie žalobcu o tom, že bol ako účastník správneho konania rozhodnutím alebo postupom správneho orgánu ukrátený na svojich právach.

Zastavením priestupkového konania nebol žalobca ukrátený na svojich právach a túto skutočnosť nepreukázal ani v podanom odvolaní proti uzneseniu krajského súdu. Navyše ako vyplýva z uznesenia, informácia mu bola poskytnutá zaslaním fotokópie požadovaného rozhodnutia už dňa 10.04.2008.

Podľa názoru žalovaného žalobca nie je osobou oprávnenou na podanie žaloby podľa § 247 ods. 1 OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave a konanie, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a zistil že odvolaniu žalobcu nielenže nie je možné priznať úspech, nakoľko neboli splnené zákonné podmienky pre meritórne rozhodnutie vo veci.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté § 244 ods. 1, 2 OSP.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (*rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov*) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť § 247ods. 2 OSP.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250 ods. 2 veta prvá OSP žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) vychádzajúc z dôvodov odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu po oboznámení sa s obsahom pripojeného súdneho a administratívneho spisu má za to, že Krajský súd v Bratislave na základe vyššie uvedeného správne najskôr posudzoval, či žalobca je osobou oprávnenou na podanie žaloby v súlade s § 250 ods. 2 veta prvá OSP, s ohľadom na tvrdené ukrátenie na právach.

Aktívna procesná legitímácia žalobcu, ako procesná podmienka v zmysle § 250 ods. 2 OSP, ktorá robí procesný subjekt osobou oprávnenou na podanie žaloby, v sebe zahŕňa kumulatívne dva predpoklady, a to postavenie účastníka správneho konania a súčasne ukrátenie na právach napadnutým rozhodnutím, vydaným v správnom konaní.

Samotné tvrdenie žalobcu o nesprávnosti záverov krajského súdu a ich rozpore so zákonom nestačí. Takémuto tvrdeniu musí korešpondovať jeho subjektívne oprávnenie, ktoré vychádza z konkrétneho právneho predpisu. Súd v každej konkrétnej veci v intenciách citovaných zákonných ustanovení posudzuje, či žalobca spĺňa zákonom stanovené podmienky procesnej aktívnej legitímácie na podanie žaloby v správnom súdnictve. V konaní podľa piatej časti OSP súd poskytuje ochranu len subjektívnym právam žalobcu. Pokiaľ sa žalobca domáha ochrany cudzích práv, alebo aj žiada ochranu svojho práva, aj keď v skutočnosti o jeho právo nejde, žaloba je podaná neoprávnenou osobou.

Najvyšší súd na rozdiel od krajského súdu považuje za nesporné, že žalobca E., O. Z., so sídlom T., IČO: X., bol ako navrhovateľ účastníkom priestupkového konania v zmysle ustanovenia § 72 písm. d/ v spojení s § 68 ods. 1 zákona o priestupkoch.

V priestupkovom konaní sa však rozhodovalo o obvinení z priestupku a uložení sankcie Ing. J. M. a JUDr. D. R., a rozhodnutím o zastavení konania z dôvodu, že skutok, o ktorom sa koná, nie je priestupkom, nemohol byť žalobca ukrátený na svojich právach, pretože rozhodnutie o priestupku sa osobne týka iba osoby obvinenej z priestupku a svojimi účinkami neovplyvňuje právnu pozíciu žalobcu, t. j. nezasahuje do právnej sféry žalobcu ani nespôsobuje zmenu jeho právneho postavenia.

Podľa názoru najvyššieho súdu žalobca nie je oprávnenou osobou na podanie žaloby, pretože rozhodnutím žalovaného č. SVS-230-2009/00186/TMC z 26. januára 2009, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu v Bratislave, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OVVS-PR-1095/08-JGA V-21 zo dňa 31. júla 2008, nebolo rozhodnuté o žiadnych právach alebo povinnostiach žalobcu, z čoho vyplýva, že týmto rozhodnutím žalobca, ako je už uvedené vyššie, nemôže byť ani ukrátený ani dotknutý na svojich právach.

V zmysle zhora uvedených zákonných ustanovení a zásad „pocit“ žalobcu o jeho poškodení na práve na informácie je z hľadiska priznania aktívnej procesnej legitímácie na podanie žaloby pri zastavení priestupkového konania proti konkrétnej fyzickej osobe odlišnej od žalobcu nepostačujúci a teda aj právne irelevantný, i keď konanie o priestupku bolo začaté na jeho návrh.

Takto ani podľa názoru najvyššieho súdu v konaní nebolo osvedčené splnenie procesnej podmienky osoby oprávnenej na podanie žaloby – aktívnej procesnej legitímácie žalobcu, keď táto nebola podložená žiadnym konkrétnym tvrdením o ukrátení na právach, ktorému by korešpondovali jeho subjektívne oprávnenie vychádzajúce z konkrétneho právneho predpisu, ktoré by ovplyvnilo právnu pozíciu žalobcu a zasáhlo do jeho právnej sféry alebo spôsobilo zmenu jeho právneho postavenia.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/26/2009-17 z 10. decembra 2010 podľa 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa s názorom krajského súdu, že žalobca nie je osobou aktívne procesne legitimovanou na podanie žaloby v zmysle § 250 ods. 2 OSP.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 OSP, tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli a ani si ich náhradu neuplatňoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. februára 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková